

cené vymáhání poplatku. Ale splatnost, t. j. povinnost k zaplacení poplatku nastává, jak uvedeno, již dříve a stížnost nemá odkladného účinku (§ 78 popl. zák.).

Vzhledem k tomu, co výše řečeno, jest bez významu okolnost, že žalovaným byly platební příkazy doručeny až dne 10. ledna a 12. ledna 1925, že v době vydání prvního rozsudku ještě neuplynula 30denní lhůta k zaplacení a že žalované podaly včas odvolání.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 1. prosince 1925 Rv I 1326/25. R. v. z. s. Dr. Grešl.

I. Postoupením spisů podle §u 261 odst. 6 c. ř. s. od nepříslušného soudu, jehož nepřislušnost byla prorogací zhojitelná, na soud příslušný, zachovávají se formální i materiálně právní účinky zahájení rozepře vzniklé podáním žaloby u soudu nepřislušného, zvláště dodržení praeklusivních lhůt.

II. Stačí k zachování praeklusivní lhůty, byla-li během ní žaloba podána u soudu, jemuž přes to, že svou příslušnost původně právoplatně odmítl, byla rozepře přikázána podle § 47 i. n. při řešení záporného konfliktu kompetenčního; dodržení praeklusivní lhůty není zmařeno tím, že přikázání sporu podle § 47 i. n. se stalo po uplynutí praeklusivní lhůty, na kterou je žalobní nárok vázán.

Žalobce rozvázal služební poměr se žalovanou firmou podle § 26 č. 2 zák. o obch. pom. dne 1. března 1923 a žalobu o zaplacení všech služebních nároků podle § 29 zák. o obch. pom. podal již dne 31. března 1923 u obchodního soudu v Praze, který však ji dne 5. dubna 1925 pro věcnou nepřislušnost a limine odmítl. Po té podal žalobce tutéž žalobu dne 12. dubna 1923 u okresního soudu v M., jehož nepřislušnost žalovaná firma při prvním roku namítla. Okresní soud po mnoha ústních jednáních vyhověl námitce a odmítl žalobu pro věcnou nepřislušnost a nevyhověl návrhu žalobcovu ještě před rozhodnutím učiněnému podle § 261 odst. 6 c. ř. s. na odstoupení spisů obchodnímu soudu v Praze jako věcně příslušnému. Teprve rekursní soud vyhověl tomuto návrhu a podle jeho rozhodnutí spisy došly obchodnímu soudu v Praze teprve 24. prosince 1924, tedy po uplynutí 6měsíční praeklusivní lhůty podle § 34 zák. o obch. pom. počínající 1. III. 1923. Obch. soud neuznává rozhodnutí rekursního soudu o návrhu podle § 261 posl. odst. civ. ř. s. vzhledem ke své rovnocennosti se soudem rekursním za závazné pro

sebe, neuznal svou příslušnost a předložil spisy vrch. zem. soudu v Praze k rozhodnutí záporného konfliktu kompetenčního mezi ním a okresním soudem v M. Když vrch. zem. soud podle § 47 i. n. uznal za příslušný obchodní soud, zamítl tento žalobu jako prekludovanou z toho důvodu, že mu došla 24. prosince 1924, t. j. po uplynutí šestiměsíční preklusivní lhůty podle § 34 zák. o obch. pom. Na odvolání žalobce zrušil vrch. zem. soud tento rozsudek uloživ obchodnímu soudu, aby po pravomoci zrušovacího usnesení ve věci dále jednal, nehledě k námitce prekluse žalobního nároku. Nejvyšší soud usnesením z 26. května 1925 R I 440/25 nevyhověl dovolacímu rekursu žalované strany uváděje tyto důvody:

Žalobce uplatňuje nárok podle § 29 zákona o obch. pom. ze dne 16. ledna 1910 č. 20 ř. z. Takový nárok musí být podle § 34 cit. zák. soudně uplatněn do šesti měsíců ode dne vystoupení nebo propuštění obchodního pomocníka, jinak zaniká. Jde tu o propadnou lhůtu hmotného práva, jak je má na mysli kromě promlčení také již § 1449 obč. zák., t. j. o lhůtu, při které trvání práva je závislo na určitém jednání oprávněného, zejména na soudním uplatnění a to tak, že právo po marném uplynutí lhůty uhasne. K zachování lhůty stačí ovšem, byla-li žaloba soudně podána a není třeba jejího doručení straně druhé (§ 232 odst. 1 c. ř. s., který platí stejně pro lhůty propadné jako promlčecí). Nelze sice souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že postačí, byla-li žaloba vůbec u soudu podána, protože prý § 34 zákona o obch. pom. a § 232 c. ř. s. nečiní rozdíl mezi soudem příslušným a nepřísušným. Naopak předpokládá se, že žaloba byla podána na soudě příslušném, ať byl příslušným již po zákonu, nebo stal se příslušným tím, že bez námítky věc projednal.

Byla-li však podána žaloba u soudu nepřísušného a tímto pravoplatně pro nepřísušnost odmítnuta, zmaří se tím účinky § 232 c. ř. s.

O takový případ však tu nejde, nýbrž jde o otázku, pokud postoupení žaloby po rozumu § 261 odst. 6 c. ř. s. soudem nepřísušným na soud příslušný pokládá se co do zachování propadné lhůty za to, jako by žaloba hned o původu u příslušného soudu byla bývala podána. Ale ani tuto otázku netřeba v našem případě řešiti v celém rozsahu, nýbrž možno ponechati stranou případ, co by bylo právem, kdyby okresní soud ani úmluvou stran příslušným státi se nemohl (§ 104 odst. 2 i. n.),

kdyby tedy šlo o nepříslušnost nezhojitelnou. V projednávaném případě jde totiž o nepříslušnost zhojitelnou.

Žaloba včas u nepříslušného soudu podaná odstoupena byla se spisy příslušnému sborovému soudu teprve po uplynutí propadné lhůty. Nepříslušnost okresního soudu byla vyslovena jen na námitku, ale jinak byla podle § 104 odst. 2 j. n. zhojitelná, protože kotvila toliko ve výši zažalované pohledávky (§ 49 č. 1 a § 51 odst. 1 j. n.).

Dovolací soud sdílí právní posouzení odvolacího soudu, že obchodní soud v Praze stal se příslušným se všemi účinky, které zahájením rozepře u okresního soudu v M. vznikly, zejména také co do otázky včasného podání žaloby. Nelze tu sice mluvit o přerušení propadné lhůty, pro kterou předpisy o přerušení a stavení promlčení neplatí, nýbrž jen o jejím zachování v tom smyslu, že žalobce zákonné lhůtě dostál.

Účelem předpisu § 261 odst. 6 c. ř. s. právě bylo, aby odmítnutím žaloby pro nepříslušnost nebyly zmařeny účinky rozepře zahájené, aby nebyly ztraceny lhůty procesního nebo materiálního práva, jimž žalobce musí dostáti, chtěl-li si nárok zachovati, nebo chtěl-li se včasné pomoci soudu dovolati (na př. lhůty promlčecí, propadné, lhůty k podání žaloby o správení záznamu k žalobě za obnovu a pod.), a aby byla zužitkována práce, která u nepříslušného soudu byla již vykonána. Proto nařídil zákon výslovně, že zahájení rozepře nezruší se postoupením žaloby, že tedy účinky § 232 c. ř. s. zůstanou nedotknuty, což má za následek, že k věci hledí se tak, jako by žaloba hned od původu byla bývala podána u příslušného soudu (srv. motivy k § 261 odst. 6 c. ř. s. ve znění novely ze dne 1. června 1914 č. 118 ř. z. a vysvětlivky ve výnosu min. sprav. ze dne 2. šervna 1914 č. 43 Věst. jakož i Neumann, str. 1047).

Ale i kdyby byl žalobce neučinil návrhu na postoupení žaloby po rozumu § 261 odst. 6 c. ř. s., nebyla by propadná lhůta § 34 zákona o obch. pom. zmeškána, protože žaloba byla podána včas u obou soudů v úvahu přicházejících, ale mezi těmito soudy vznikl záporný spor o příslušnost, který rozřešen byl podle § 47 j. n. ve prospěch příslušnosti obchodního soudu v Praze, u nějž nejprve žaloba byla podána, takže i z toho důvodu účinky podané žaloby ve příčině zachování propadné lhůty zůstaly nedotčeny.

Rekurs nemohl mít tedy úspěchu.

Rozhodnutí nejv. soudu z 26. května 1925 R I
440/25. Dr. Spurný.

Je-li do dražebních podmínek pojat dodatek, že vydražitel nese ze svého poplatek z převodu práva vlastnického s případnými přírážkami a vůbec jakékoli veřejné dávky a poplatky, jest tím míněna i dávka z přírůstku hodnoty (§ 15 vládního nařízení ze dne 27. dubna 1922, č. 143 Sb. z. a n.

Spoluvlastníci domu čp. 1726 v P. J. St. a K. St. a V. V. a H. V. zažádali za povolení dobrovolné dražby domu, která také se vykonala a vydražili dům tento bývalí spoluvlastníci k ½ manželé V. V. a H. V. na základě dražebních podmínek, v nichž byla obsažena také věta uvedená v hlavě tohoto rozhodnutí.

Z převodu půl domu patřivší manželům J. St. a K. St. na manžele V. V. a H. V. předepsal magistrát hlav. města Prahy dávku z přírůstku hodnoty ve výši Kč 6944.40 a dal doručiti platební rozkaz o tom bývalým vlastníkům této poloviny, manželům J. St. a K. St.

Tito vyzvali manžele V. V. a H. V., aby peníz ten zaplatili, když to však odmítli, zaplatili manželé J. St. a K. St. sami peníz ten a zažalovali bývalé spoluvlastníky V. V. a H. V. o zaplacení tohoto peníze.

Soud první stolice zamítl žalobu se zřetelem k § 13. vládního nařízení ze dne 27. dubna 1922, č. 143 Sb. z. a n. jsa toho právního názoru, že nějaké zvláštní ujednání stran o placení dávky z přírůstku hodnoty se nestalo a nelze vzhledem k výše uvedenému zákonnému ustanovení vyvozovati ze všeobecného znění dražebních podmínek závazek žalovaných k placení dávky z přírůstku hodnoty, třebas by byla zamýšlena žalující strana shrnouti výše uvedeným zněním dražebních podmínek závazek vydražitelův k zaplacení dávky z přírůstku hodnoty, když nebylo ani prokázáno, že žalované straně byl znám tento prokázaný úmysl žalující strany.

Odvolací soud k odvolání žalobců změnil rozsudek tento a uznal podle prosby žalobní.

Dovolání žalovaných nejvyšší soud nevyhověl z těchto důvodů:

Nejvyšší soud souhlasí s výkladem, kterého se dostalo v napadeném rozsudku sporném § 11. dražebních podmínek. Kdyby otázka, kdo má nésti jednotlivé veřejné dávky a poplatky